

РЕШЕНИЕ

№ 4021

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67
състав,** в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **1157** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на Е. П. Б., предявена чрез адв.Т. Ч. от САК против Столична дирекция за вътрешните работи (СДВР) - [населено място], [улица].

С исковата молба се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 400 лева, представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение, за защита и процесуално представителство по НАХД № 14309/ 2019г. по описа на Софийски районен съд(СРС), 8-ми състав, във връзка с обжалване на НП № 2076/14.06.2017г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР, отменено с Решение по НАХД № 14309/2019г. по описа на Софийски районен съд(СРС). Върху тази сума се претендира заплащане на законната лихва, считано от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и на сумата 4.00(четири) лева за издаване на заверен препис от решението на СРС по НАХД № 14309/19г. и разноски по настоящото дело.

Ищецът Е. П. Б. не се явява в съдебно заседание. Представлява се от адв. Ч., която поддържа исковата молба и в хода по същество моли да се уважи, по съображенията, изложени в писмена защита. Претендира присъждане на направените разноски, по списък по чл.80 от ГПК, вр.чл.144 от АПК.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, в представен писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуален представител оспорва предявения иск, като неоснователен и недоказан.Оспорва реалното заплащане на адвокатския хонорар в

производството пред районния съд. Развива подробни съображения. Прави възражения за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковата молба е основателна и доказана, тъй като е установено наличието на всички изискуеми елементи по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Доказателствата по делото са писмени, като са приобщени представените с исковата молба писмени доказателства и н.а.х.д. № 14309/19г., по описа на СРС, НО, 8-ми състав.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното.

С решение, постановено по н.а.х.д. № 14309/2019г. по описа на СРС, НО, 8 ми състав е отменено изцяло, като незаконосъобразно НП № 2076/14.06.2017г., издадено от ОЗ-СДВР, с което на ищеца Е. П. Б. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50.00(петдесет)лева, за нарушение на чл.6 от Закона за българските лични документи. Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила на 28.12.2019г.

От представеното за послужване н.а.х.д. № 14309/2019г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав се установява, че на 27.08.2019г. между ищеца и адв.Т. Ч. от САК е сключен договор за правна защита и съдействие, в който като основание и предмет е посочено "защита и процесуално представителство по НАХД № в СРС срещу НП № 2076/14.06.2017г. МВР-СДВР. Подаване на жалба до СРС срещу НП № 2076/14.06.2017г. на Областни дирекции на МВР-СДВР. Защита пред първоинстанционния съд-СРС", за което е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 400.00(четиристотин)лева, което е посочено, че е изплатено в брой. В проведеното публично съдебно заседание по делото пред СРС адв. Ч. се е явила и е осъществила процесуално представителство на доверителя си.

По настоящото дело ищецът се представлява от адв.Т. Ч., надлежно упълномощена, съгласно сключен договор за правна защита и съдействие от 20.01.2020г., в който е отразено, че е договорено заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 500(петстотин)лева в брой, с отразяване, че е изплатен изцяло в брой.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от правна страна следното:

Предявените при условията на обективно и кумулативно съединение иски са допустими, доколкото са предявени от надлежна страна, с установен правен интерес и се основават на отменено наказателно постановление. Разгледани по същество, са основателни, по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. За да бъде реализирана отговорността на държавата или общините за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва при условията на пълно и главно доказване ищецът да установи наличието на следните предпоставки:

1.Наличие на незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган при или по повод на административна дейност. Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. При вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е

предявен искът за обезщетение.

2. Наличие на реална вреда (имуществена и/или неимуществена), настъпила за ищеца;

3.Наличие на причинно-следствена връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

При липсата на която и да е от посочените предпоставки, не може да бъде реализирана отговорността на държавата и общините по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. С оглед разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.Следователно имуществената отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е обективна, безвиновна.

Съобразно разпоредбата на чл.205 от АПК исковете се предявяват срещу юридическото лице, от чийто незаконосъобразен акт са причинени вредите.

В случая искът е предявен срещу надлежен ответник - Столична дирекция на вътрешните работи, юридическо лице(ЮЛ), в състава на която се включва органът, издал отмененото НП.

Съдът приема, че в конкретния случай са налице и трите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника.

Налице е отменено НП № 2076/14.06.2017г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР, отменено с Решение №282696/22.11.2019г. по НАХД № 14309/2019г. по описа на Софийски районен съд, 8-ми състав, влязло в законна сила на 28.12.2019г., при което е установено наличието на първата изискуема предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

Във връзка с обжалването на посоченото НП, ищецът е извършил разходи за ангажиране на адвокат, за защита и осъществяване на процесуално представителство по обжалване на НП пред Софийски районен съд, което е реализирано от адв.Т. Ч. от САК. Договореното и изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400.00(четиристотин)лева представлява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка причинна връзка с отмененото от районния съд наказателно постановление, при което е установено наличието на втората и третата предпоставка по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника.

Съдът счита, възражението на ответника, развито в представения писмен отговор за липса на доказателства за реално заплащане на договореното адвокатско възнаграждение, за защита пред СРС за неоснователно. От представения договор за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и адв. Ч. е видно, че договорения размер на адвокатското възнаграждение от 400 лв. е изплатен изцяло и в брой, като договорът служи като разписка за извършеното плащане на договорената сума. В производството пред районния съд, пълномощникът е осъществил дължимата се правна защита в пълен обем, като е извършил правни и фактически действия не само като процесуално представителство и изготвяне на жалба против НП, а действия свързани с установяване, че жалбата против НП е подадена в срока по чл. 59, ал.2 от ЗАНН. С оглед на всички тези обстоятелства не може да се приеме, че договореният и заплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лв. се явява необоснован и прекомерно завишен,като се отчита и обстоятелството, че договорът за правна помощ е сключен на 27.08.2019г., при действието на чл.18, ал.2 от Наредба № 1/9.07. 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който размерът на адвокатското възнаграждение е не по-малко от 300 лева. Доказана е и претенцията за

имуществени вреди в размер на 4.00(четири) лева, представляващи разходи за издаване на заверен препис от влязлото в сила решение по НАХД № 14309/2019г. по описа на Софийски районен съд.

Настоящият състав приема възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в размер на 500(петстотин)лева, в настоящото производство за основателно, по следните съображения:

В Тълкувателно решение № 1 от 15 март 2017 г. по Тълкувателно дело № 2/2016 г. на Общото събрание на Върховния административен съд е прието, че възражението по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на страната да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона – "справедлив и обоснован". Посочено е още в мотивите на същото тълкувателно решение, че институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не следва да се превърне в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

В настоящото производство е представен договор между ищеца и адв. Ч. с предмет оказване правна защита и съдействие за образуване и водене на производство по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, за което е договорен и изплатен адвокатски хонорар размер на 500.00 лева.

В случая както вече се посочи, материалният интерес от водене на настоящото дело по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е в размер на 400.00 (четиристотин) лева-обезщетение за договорен и изплатен адвокатски хонорар по НАХД № 14309/19г. по описа на СРС и 4.00(четири) лева за препис от решение по същото дело.

Настоящото дело по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ не се характеризира с фактическа и правна сложност.Предвид горното, съдът приема, че договорения и изплатен адвокатски хонорар за настоящото производство в размер на 500.00 лева се явява прекомерно завишен. Съгласно чл.7, ал.2 от Наредба № 1/9.07. 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за защита по дела с определен интерес възнагражденията са следните: при интерес до 1000 лева – 100лв. изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ –бр.45/2020г., в сила от 15.05.2020г. Доколкото обаче цитирания текст регламентира минималния размер на адвокатските възнаграждение, а договорът за правна защита и съдействие, сключен между адвоката и неговия доверител се основава на свободната воля на договаряне по смисъла на чл. 9 от ЗЗД, същите не са обвързани от посочения минимум при договаряне на адвокатското възнаграждение и са договорили размер от 500 лв. Отчитайки всички обстоятелства, посочени по-горе, настоящият състав приема, че договореният размер на адвокатското възнаграждение за настоящото производство следва да намали от 500(петстотин) лева в размер на 300.00(триста) лева.

С оглед изхода на спора и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, на ищеца следва да се

присъдят разноси по делото в размер на 310.00 лева, представляващи: внесена държавна такса-10.00лева и 300(триста) лв. адвокатски хонорар за настоящото производство, или общо разноси в размер на 310.00 лева.

Искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноси е основателно. Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, в сила от 29.11.2019 г. /ДВ, бр. 94/2019 г./, Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 24 от Наредбата за правната помощ(НПП) по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. В случая съдът приема, че на ответника следва да се изплати възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100(сто)лева - минимално предвидения размер по чл.24 от НПП.

Воден от горното и на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, I отделение, 67-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на Е. П. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], ж.к.Г. Д.", бл.№ 250, вх.Г, ап.44 сумата 400(триста лева), обезщетение за имуществени вреди (адвокатски хонорар) от НП № 2076/14.06.2017г., издадено от началник на 09 РУ-СДВР, отменено с Решение по НАХД № 14309/2019г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 28.12.2019г. и сумата 4.00(четири)лева за издаване на заверен препис от влязлото в сила решение, ведно със законната лихва, считано от 31.01.2020г.-датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на Е. П. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], бл.№ 250, вх.Г, ап.44 сумата 310.00 (триста и десет) лева, разноси по настоящото дело, в това число 10.00 лв. държавна такса и 300.00 лева адвокатски хонорар, като отхвърля иска за разликата над 300.00 лева до 500.00 –адвокатски хонорар, като неоснователен.

ОСЪЖДА Е. П. Б., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], бл. № 250, вх.Г, ап.44 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] 100(сто)лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд-София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл.138, ал.3 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

